

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. С., 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Дора Д. Михайлова

Членове: Росина Н. Дончева
Светослав Н. Николов

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Росина Н. Дончева Въззивно гражданско дело
№ 20221800500109 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от Гражданския
процесуален кодекс.

С решение № 264 от 06.10.2021 год. по гр.д. № 495/2020 год. по
описа на РС-К. е отхвърлен изцяло предявеният от ИВ. СТ. Г. с ЕГН:
***** от гр. С. иск против „Ю.“ ООД, ЕИК **, със седалище и
адрес на управление с. П., общ. К., ж.к. „И.З.“, ж.п. Г., иск с правно
основание чл. 200 от КТ, в размер на 33786,67 лева и по чл. 86 ЗЗД за
сумата от 10 746,03 лева. Ищецът е осъден да заплати на ответника
разноски в размер на 4155, 00 лева.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ИВ. СТ. Г., чрез
адв. С.Й. от САК с доводи за незаконосъобразност, необоснованост и
неправилност.

Жалбоподателят излага, че не били ясни мотивите на съда,
поради които е отхвърлена исковата претенция. Излага, че с
представеното пълномощно не са дадени права на Г. Г.а да договаря
какъв да бъде размерът на дължимото обезщетение за неимуществени
вреди по реда на чл. 200 КТ, нито пък да получи това обезщетение,

което не е част от наследството на С. Г.. Ищецът не се е съгласил с размера на обезщетението за неимуществени вреди в размер на 26 213,33 лева, тъй като тази сума била изключително занижена. Твърди, че справедливата сума на обезщетение по чл. 200 КТ е 60 000 лева, поради което работодателят не е изплатил остатъка от 33 786,67 лева, както и законна лихва върху тази сума от 13.06.2017 г. до 31.07.2020 г. в размер на 10 746,03 лева. Въззивникът излага, че имал дълбока емоционална връзка с починалия си баща и това събитие преобърнало живота му. Вредите, които претърпял се установявали от разпитаните по делото свидетели.

Излага, че релевираното възражение от ответника за съпричиняване не било доказано – няма данни, че С. Г. е стоял до късно предходната вечер, нито да е употребил алкохол. Напротив, той е тръгнал съгласно установения график и не е имал забавяне.

Посочва, че обстоятелството, че ответното дружество има сключена застраховка „трудова злополука“ не изключва неговата отговорност по чл. 200 КТ. По същество моли предявените искове да бъдат уважени. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от „Ю.“ ООД, чрез адв. М. и адв. М., с който жалбата се оспорва. Излагат, че в пълномощното упълномощителят изрично е изразил воля правата по пълномощното да бъдат тълкувани разширително и изцяло в полза на упълномощеното лице. В този смисъл считат, че в полза на Г. Г.а е надлежно учредена представителна власт да сключи процесното споразумение от името и за сметка на И.Г.. Ищецът не спори, че сумата от 26 213,33 лева му е изплатена и това е станало по сметка на сестра му Г. Г.а. Излага, че ищецът е потвърдил сделката и за него не е налице занапред възможност да се позовава на недействителност. Посочва, че ищецът не доказал такава връзка с починалия, която би основала претендирания размер на обезщетението. Намира за правилни изводите на РС-К. по отношение на установеното по делото изключително съпричиняване на злополуката от страна на С. Г.. По същество моли да бъде потвърдено решението, претендира разноски.

Подадената въззивна жалба е постъпила в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване съгласно чл.

258, ал. 1 от ГПК, от лице, легитимирано да обжалва постановеното от Районен съд - К. решение, поради което е процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Софийският окръжен съд, за да се произнесе по основателността на жалбата, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира следното:

РС-К. е сезиран с искова молба от ИВ. СТ. Г. срещу „Ю.“ ООД с ЕИК: ***, с която е предявен иск по чл. 200, ал. 1 от КТ, за заплащане на обезщетение в размер на 33 786,67 лева, за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от смъртта на С. И. Г., починал на 13.06.2017 г. при изпълнение на трудовите си задължения, както и 10 746,03 лева-законна лихва от датата на настъпване на трудовата злополука – 12.06.2017 г. до датата на завеждане на исковата молба и от 03.08.2020 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

В срока по чл.131 ГПК, „Ю.“ ЕООД е депозирало отговор, с който оспорва исквете по основание и размер и моли да бъдат отхвърлени като неоснователни. Посочва, че на Г. Г.а са дадени пълномощия да получи обезщетението от името и за сметка на И.Г.. Релевира възражение за съпричиняване в размер на не по-малко от 95 %, тъй като се касае за проява на груба небрежност, в резултат на което се касае за т.н. „самокатастрофиране“.

От фактическа страна се установява следното:

Не се спори, че между С. И. Г. и „Ю.“ ООД в периода между 23.03.2012 г. – 13.06.2017 г. е съществувало валидно трудово правоотношение.

Не се спори, че на 12.06.2017 г. С. Г. е претърпял злополука, призната с Разпореждане № 5104-22-81 от 02.10.2017 г. на Териториално поделение на НОИ – С. област за трудова злополука по чл.55, ал. 1 от КСО.

Представено е пълномощно, заверено от завеждащ консулска служба при посолство на РБългария в гр. М., с което ИВ. СТ. Г. упълномощава сестра си Г. С. Г.а да го представлява пред „Ю.“ ООД, като от негово име за негова сметка получава всички суми, които остават от наследство от С. И. Г. съответно от неговото трудово правоотношение с „Ю.“ ООД-трудова възнаграждения, командировъчни пари, бонуси. Посочена е банковата сметка на Г. Г.а, по която да бъдат превеждани сумите, дължащи се на И.Г.. В т. 5 от пълномощното е посочено, че Г. Г.а е упълномощена от името и за сметка на И.Г. да извършва всички други правни и фактически действия, свързани с упражняването на правата по предходните точки и пълномощното следва да се тълкува разширително и изцяло в полза на упълномощения и е със срок до 31.12.2018 г.

На 16.01.2018 г. е сключено споразумение между дружеството „Ю.“ ООД и Елисавета Г.а Г.а /съпруга на С. Г./, Г. С. Г.а /дъщеря на С. Г./ и ИВ. СТ. Г. /син на С. Г./, чрез упълномощения си представител Г. Г.а, с което са уредени имуществените отношения между страните по повод трудовата злополука. Констатирано е и постигнато между страните съгласие за следното: 1. На увредените лица са изплатени следните обезщетения: от „ОЗК 3.“ АД – обезщетение по застраховка „Злополука на местата“ в размер на 20 000 лева; от ЗЕАД „Б.Ж.В.И.Г“ ЕАД – обезщетение в размер на 38 640, 00 лева по застраховка „Трудова злополука“; изплатена сума от „Ю.“ ООД за трудови възнаграждения от м. 03.2017 г. до 12.06.2017 г. – в размер на 1174,82 лева, командировъчни пари за периода до 12.06.2017 г. в размер на 4557,36 лева, разходи по опело и погребение на С. И. Г. в размер на 1849,00 лева; еднократна помощ по чл. 13г от КСО в размер на 540, 00 лева; еднократно работодателят „Ю.“ ООД изплаща на увредените лица и сумата от 20 000 лева в деня на подписване на спогодбата, след нотариалната заверка на същата. В т.9 от споразумението е посочено, че увредените лица, чрез своя упълномощен представител заявяват и декларират, че са съгласни с размера и начина на изплащане на изброените по-горе суми и обезщетения, че същите изцяло покриват претърпените от тях вреди, причинени вследствие на описаната по-горе трудова злополука. В т. 10 увредените лица заявяват и декларират, че с подписването на споразумението се уреждат крайно и

окончателно техните претенции във връзка с настъпването на трудовата злополука и последиците от нея и същото е сключено доброволно и без да е налице крайна нужда и явно неизгодни условия. В т. 11 увредените лица са декларирали, че нямат и няма да имат за в бъдеще никакви претенции към „Ю.“ ООД, свързани с предмета на споразумението, включително за лихва, разноски, пропуснати ползи или други финансови претенции, както и че няма да претендират такива по съдебен или друг ред. Споразумението е с нотариална заверка на подписите от 16.01.2018 г., извършена от Катерина Червенкова, нотариус в район РС К., с рег. № 103 на НК.

Приетата съдебно-счетоводна експертиза дава заключение, че дружеството „ОЗК-3.“ АД е изплатило застрахователно обезщетение по сметка на Г. Г.а в размер на 20 000 лева, ЗЕАД „Б.Ж.В.И.Г“ ЕАД сумата от 38 640, 00 лева, „Ю.“ ООД сумата от 1174,82 лева за трудови възнаграждения, 4557,36 лева за командировъчни пари, 20 160, 00 лева обезщетение по споразумение от 16.01.2018 г. или общо сума в размер на 84 532,18 лева.

При така изяснената фактическа обстановка и съобразно възраженията в жалбата се налагат следните правни изводи:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ – за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в резултат на трудова злополука и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

За да възникне имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на причинените неимуществени вреди на пострадал от трудова злополука работник или служител, следните материални предпоставки трябва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване: 1) трудова злополука; 2) вреда, водеща до неблагоприятни последици – болки и страдания и 3) причинно-следствена връзка между злополуката и причинените вреди, т. е. причинените болки и страдания да са закономерна, естествена последица от злополуката, която е настъпила през време и във връзка, или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието. Имуществената отговорност на работодателя по чл. 200 от КТ е обективна и безвиновна, с Г.нционно-обезпечителен характер.

Не се спори, а и се установява от събраните писмени доказателства, че между С. И. Г. и „Ю.“ ООД са съществували трудовоправни отношения, по силата на които С. И. Г. е работил като „шофьор на тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона“. Преди да се разгледат отделните предпоставки за ангажиране отговорността на работодателя, следва да се изяснят спорните въпроси, а именно: 1. Г. С. Г.а разполагала ли е с представителна власт като пълномощник на брат си ИВ. СТ. Г., с която е била упълномощена да преговаря и сключва споразумения, относно получаване на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди от смъртта на баща им С. И. Г.; 2. с подписване на споразумението на 16.01.2018 г. взаимоотношенията между страните окончателно ли са уредени по повод настъпилата трудова злополука.

За да се даде отговор на тези въпроси на първо място следва да се направи тълкуване на представеното пълномощно.

В ТР № 5 от 12.12.2016 г. по тълк. д. № 5/2014 г., ОСГТК на ВКС е разяснен характера на доброволното представителство и последиците от извършване на сделки без надлежно учредена представителна власт.

При доброволното представителство, представителната власт възниква изцяло по волята на представлявания (чл. 36, ал. 1 от ЗЗД). Учредяването на представителната власт става чрез едностранна правна сделка - упълномощаване на представителя да извършва от името на упълномощителя правни действия, чиито правни последици настъпват направо за представлявания (чл. 36, ал. 2 от ЗЗД). От упълномощаването, като юридически факт, се създава правоотношение между упълномощителя и пълномощника. Упълномощителят извършва упълномощаването, за да може чрез пълномощника си да постигне един желан от него правен резултат. Обемът на представителната власт на пълномощника спрямо третите лица се определя според това, което упълномощителят е изявил при извършването на упълномощителната сделка (чл. 39, ал. 1 ЗЗД).

Съгласно т. 2 от цитираното ТР, договор, сключен без представителна власт до момента на това потвърждаване сделката не поражда целените с нея правни последици за мнимо представляването

лице и е във "висящо" състояние - състояние на висяща недействителност (в този смисъл е и правната доктрина, в същия смисъл са и разясненията и дефинирането на висящата недействителност, дадени в мотивите към т. 1 от тълкувателно решение (ТР) № 1/19.05.2004 г. на ОСГК на ВКС). Договорът не поражда такива права и за другата страна - лицето, договаряло с мнимия представител - също до момента на потвърждаването на договора съгласно и във формата по чл. 42, ал. 2 ЗЗД.

Събраните по делото доказателства оборват твърденията на ищеца, че не е упълномощил сестра си Г. С. Г.а да договаря размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди по реда на чл. 200 КТ.

Предвид формулировката на упълномощителните клаузи-„да ме представлява пред „Ю.“ ООД, като от мое име и за моя сметка получава всички суми, които остават от наследство от баща ми С. И. Г.“, съдът намира, че Г. Г.а е била надлежно упълномощена да договаря, съответно получава дължимото обезщетение за неимуществени вреди по реда на чл. 200 КТ. Действително обезщетението за неимуществени вреди не представлява наследство, но непрецизната формулировка се преодолява с изричното посочване, че пълномощното следва да се тълкува разширително и изцяло в полза на упълномощения. Изречението в пълномощното продължава по следния начин „съответно от неговото трудово правоотношение с „Ю.“ ООД – трудови възнаграждения, командировъчни пари, бонуси, като по този начин неизчерпателно са изброени възможните източници на парични средства, които е упълномощена да получи Г. Г.а от името на И.Г.. Преди да бъде получена съответната сума, е било необходимо да се постигне съгласие между страните, което се предхожда от водене на преговори. Ето защо, и без изрично да е посочено в пълномощното „водене на преговори“, това фактическо действие се подразбира и включва в представителната власт. Освен това в т. 5 от пълномощното изрично е посочено, че на Г. Г.а се дава представителна власт да извършва всички други правни и фактически действия, свързани с упражняването на правата по предходните точки. Според т. 1 от Тълкувателно решение от 12.12.2016 г. по т. д. № 5/2014 г., ОСГТК на ВКС, за упълномощаване с последиците по чл.

36, ал. 2 ЗЗД за валидно разпореждане с имущество на упълномощителя необходимо и достатъчно е в пълномощното общо да е изразена неговата воля за овластяване на пълномощника да извършва разпореждане от негово име, без да е нужно да са посочени вид разпореждане, конкретни по вид сделки или действия на разпореждане, нито техни елементи и по-конкретно цена, на която да се сключи договора.

В този смисъл представеното пълномощно, валидно е породило за Г. С. Г.а като упълномощено лице, представителна власт да договаря размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на С. Г., с дружеството ответник „Ю.“ ООД.

Със сключване на споразумението ИВ. СТ. Г., действащ чрез упълномощения си представител Г. Г.а е обвързан от него и същото е породило правни последици за него. В споразумението в т.9 е посочено, че увредените лица, чрез своя упълномощен представител заявяват и декларираят, че са съгласни с размера и начина на изплащане на изброените по-горе суми и обезщетения, че същите изцяло покриват претърпените от тях вреди, причинени вследствие на описаната по-горе трудова злополука. В т. 10 увредените лица заявяват и декларираят, че с подписването на споразумението се уреждат крайно и окончателно техните претенции във връзка с настъпването на трудовата злополука и последиците от нея и същото е сключено доброволно и без да е налице крайна нужда и явно неизгодни условия. В т. 11 увредените лица са декларирали, че нямат и няма да имат за в бъдеще никакви претенции към „Ю.“ ООД, свързани с предмета на споразумението, включително за лихва, разноси, пропуснати ползи или други финансови претенции, както и че няма да претендират такива по съдебен или друг ред. Споразумението е с нотариална заверка на подписите от 16.01.2018 г., извършена от Катерина Червенкова, нотариус в район РС К., с рег. № 103 на НК.

С оглед изложеното, въззивният съд намира, че с подписване на споразумението, страните са уредили взаимоотношенията си окончателно по повод настъпилата трудова злополука, сумите са

изплатени, поради което предявения иск като неоснователен следва да се отхвърли.

Поради съвпадане на крайния извод на двете инстанции решението на РС-К. следва да се потвърди.

По разноските

Съобразно изхода на делото на ответника по жалба „Ю.“ ООД се следват разноски за въззивното производство. Съобразно представен списък се претендират разноски в размер на 3240 лева за адвокатско възнаграждение. От въззивника е релевирано възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което следва да се разгледа.

Минималното адвокатско възнаграждение на осн. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза в размер на 1865,98 лева. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което възражението се явява частично основателно и адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено до размер от 2000, 00 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 264 от 06.10.2021 год., постановено по гр.д. № 495/2020 год. по описа на РС-К..

ОСЪЖДА ИВ. СТ. Г. с ЕГН: ***** от гр. С., „Н.И.“, ул. „Т.К.“ № 11 да заплати на „Ю.“ ООД с ЕИК: **, със седалище и адрес на управление с. П., общ. К. ж.к. „И.З.“, ж.п. Г., представлявано от управителите Д.С.Р. и И.Ц.И., разноски за въззивното производство в размер на 2000, 00 /две хиляди/ лева - за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____